

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 690/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., S., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 13 T/177/2008 a jeho rozsudkom z 23. marca 2011, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/88/2011 a jeho uznesením z 26. januára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 13. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2013 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 T/177/2008 a jeho rozsudkom z 23. marca 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/88/2011 a jeho uznesením z 26. januára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 13. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 1. januára 2006, za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň okresný súd rozhodol aj o povinnosti sťažovateľa nahradiť škodu poškodeným v trestnom konaní spôsobenú trestným činom. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podané odvolanie. Najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím odmietol sťažovateľom podané dovolanie. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť na ústavnom súde.

3. Nosnou argumentáciou sťažovateľa v podanej sťažnosti bol postup predovšetkým okresného súdu a krajského súdu, ktoré sa mali pri vedení dokazovania podľa sťažovateľa účelovo zamerať len na vykonanie dôkazov v jeho neprospech so snahou preukázať/dokázať mu spáchanie trestnej činnosti mu kladenej za vinu. Sťažovateľ teda dôvodí, že „... boli dôkazy prispôsobené a vykonané len tie, ktoré svedčili v môj neprospech, aby sa preukázalo moje zavinenie, pričom išlo o krivé svedčenia a výpovede, ktoré som mohol vyvrátiť, ak by súdy boli akceptovali moje návrhy na vykonanie dôkazov a predovšetkým výsluchu svedkov, ktorí by svedčili v môj prospech. Tým, že súdy tieto dôkazy odmietli, boli porušené moje práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru, keď každý má právo, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom a rovnako odmietnutie mojich návrhov na vykonanie dôkazov je

porušením článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, keď každý môže vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov proti nemu. Toto právo patrí medzi najzákladnejšie práva obvineného, je zaručené Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Sťažovateľ vytkol postupu najvyššieho súdu najmä to, že sa „... obmedzil iba na konštatovanie, že nie sú splnené podmienky dovolania, aj keď vzťah, ktorý vznikol medzi mnou a tzv. poškodenými bol a je evidentne vzťahom občianskoprávnym resp. obchodnoprávnym a v žiadnom prípade nemohol byť posudzovaný ako vzťah trestnoprávny“. V nadväznosti na skutočnosť, že došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávok poškodených, poukázal na to, že „Ak teda tzv. poškodení postúpili svoje pohľadávky na svedka, ich procesné postavenie, ako poškodených v trestnom konaní nie je možné uznať a konať s nimi ako s poškodenými v adhéznom konaní.“. V závere dôvodil, že „Rovnako súd nezistil ani opodstatnenosť vytýkaného porušenia práva na obhajobu a teda, že neboli rešpektované moje ústavné práva a minimálne práva obvineného zakotvené v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t. j. vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov proti nemu. Na druhej strane v odôvodnení Najvyšší súd SR hodnotí skutkový stav na základe vytrhnutých skutočností bez možnosti vyhodnotenia týchto dôkazov v ich vzájomnej súvislosti.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru... a čl.49, čl. 50 Ústavy... uznesením Najvyššieho súdu... č. 3 Tdo 54/2012 zo dňa 13. 2. 2013, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 3 To 88/2011 zo dňa 26. 1. 2012 a rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 13 T 177/2008 zo dňa 23. 3. 2011 právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie porušené bolo.“

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu... č. 3 Tdo 54/2012 zo dňa 13. 2. 2013, rozsudok Krajského súdu Žilina č. 3 To 88/20111 zo dňa 26. 1. 2012 a rozsudok Okresného súdu Martin č. 13 T 177/2008 zo dňa 23. 3. 2011 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Martin na ďalšie konanie.*“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II. A

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

6. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred

všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

7. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/88/2011 a jeho uznesením z 26. januára 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 13. februára 2013

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na spravodlivé súdne konanie, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva (obdobne aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.), zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Tdo 54/2012 z 13. februára 2013 v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), na základe podaného dovolania zistil, že je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), za splnenia ustanovenia § 373 Tr. por. o podaní dovolania len prostredníctvom obhajcu, na mieste a zákonnej lehote, v ktorej možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.).

Súčasne ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ ani písm. i/ Tr. por.

Podstatou dovolania obvineného H. je nesúhlas s právnym hodnotením predmetného skutku ako trestného činu podvodu, napriek tomu, že jeho vzťah k poškodeným v súvislosti

„s fiktívnou“ zmluvou o pôžičke má podľa jeho názoru povahu občianskoprávnu. Súčasne predkladá vlastnú hodnotiacu úvahu, na základe ktorej dospel k prezentovanému záveru o občianskoprávnej povahe posudzovaného skutku. Neakceptovanie jeho návrhov na doplnenie dôkazov, ktoré by preukázali pohyb predmetnej sumy, považuje za porušenie jeho práv na obhajobu a vykonané dokazovanie tým za nezákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti konštatuje, že dikcia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Tento dovolací dôvod sa týka nesprávnej aplikácie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí na strane 9 ako aj na strane 11 odôvodnil, na základe ktorých dôkazov a akých úvah dospel k záveru o trestnoprávnej povahe konania obvineného. Krajský súd tento záver potvrdil ešte doplňujúcou hodnotiacou úvahou na strane 6 svojho rozhodnutia.

I keď poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa písmena „i“ predmetného ustanovenia, najvyšší súd pre úplnosť dodáva: Rovnako tvrdenia obvineného H. uvedené v dovolaní sú v logickom rozpore s dôkazmi, ktoré svojim obsahom upevňujú záver o podvodnom konaní obvineného. Vzťahuje sa to napr. na tvrdenie obvineného, že poškodení pri uzatváraní zmluvy vedeli o účele odovzdávaných peňazí, a preto ich nemohol uviesť do omylu pri jej podpísaní. Ak by išlo o pravdivé tvrdenie, neexistoval by logicky dôvod na zapracovanie do textu zmluvy podpísanej obvineným, že ak nevráti peniaze v určenej dobe, pôjde o trestný čin. Ak by bolo pravdivé ďalšie tvrdenie obvineného, že poškodení vedeli o riziku investície, nemal dôvod podpisovať dodatok o vrátení peňazí do 15. januára 2005. Taktiež poukázanie na priložené „Čestné prehlásenie“ Dr. G. vzťahujúce sa k roku 2004, ale vyhotovené 10. júna 2009, týkajúce sa sumy 150 000 USD, opomína poslednú vetu textu, ktorá znie: „V zmysle obdržaných inštrukcií si tieto financie p. J. H. po 3 dňoch prevzal.“

O nereálnosti vrátenia požičanej sumy v dohodnutom čase svedčia tiež ďalšie nevyplatené dlhy obvineného voči iným osobám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani opodstatnenosť vytýkaného porušenia práva na obhajobu. Rovnako neakceptovanie návrhov obvineného súdom na doplnenie dokazovania, nie je dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Pretože v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ písm. g/ ani písm. i/ Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol tak, ako je to vo výroku tohto rozhodnutia uvedené, t. j. bez preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí.»

12. Krajský súd v uznesení sp. zn. 3 To/88/2011 z 26. januára 2012 v podstatnom argumentoval:

„Krajský súd na základe podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, podal ho oprávnený subjekt, avšak toto nie je dôvodné.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité objasnenie skutkového stavu veci a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vykonané dôkazy tiež zákonným spôsobom vyhodnotil a dospel ku správny a úplným skutkovým zisteniam. V odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochyb možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006.

Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku je podrobné, zrozumiteľné a logické a krajský súd sa s ním stotožňuje, preto v zásade naň v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd sa nestotožňuje s tvrdením obžalovaného, že prvostupňový súd nevyhodnotil vykonané dôkazy správne, resp. nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a toto je preto potrebné doplniť. Podľa názoru krajského súdu bolo dokazovanie pred prvostupňovým súdom vykonané v dostatočnom rozsahu umožňujúcom prvostupňovému súdu vo veci aj objektívne rozhodnúť.

Keďže bolo zachované aj právo obžalovaného na obhajobu, preto považuje krajský súd aj proces pred prvostupňovým súdom za zákonný.

Vykonané dôkazy prvostupňový súd vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., z ktorého vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd hodnotil vykonané dôkazy v súlade so zákonom, a to z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti.

Preto ani v tomto smere nemožno podľa názoru krajského súdu prvostupňovému súdu nič vytknúť.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že výpovede poškodených H. a P. sú nepravdivé a vymyslené, v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že tieto výpovede podporujú nielen ďalší svedkovia – M. M. a L. J., ale najmä listinné dôkazy - zmluva z 13. 9. 2004 uzatvorená medzi poškodenými a obžalovaným, ako aj prehlásenie zo 7. 1. 2005 podpísané obžalovaným.

Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že jeho výpoveď potvrdzujú svedkovia N. a G., krajský súd poznamenáva, že títo svedkovia vypovedali rozdielne než obžalovaný. Z ich výpovedí je zrejmé, že žiadne peniaze, či už od poškodených alebo obžalovaného neprevzali a neukladali do banky. Svedok G. uviedol, že peniaze v čiastke 150.000 USD od poškodených mal do USA previesť obžalovaný, čo mu sám povedal.

V neprospech obžalovaného vypovedal aj svedok Ž., ktorému poškodený H. potvrdil, že obžalovaný mal od neho a P. požičaných 7.000.000,- Sk a že ich obžalovaný oklamal. Tejto skutočnosti nasvedčuje fakt, že obžalovaný do dohodnutého termínu – 29. 9. 2004 s poškodenými neuzatvoril ani zmluvu o finančnom zhodnotení 7.000.000,- Sk.

Obdobne vypovedal aj svedok K., ktorému na stretnutí v B. potvrdili poškodení H. a P., že obžalovanému dali peniaze za účelom ich zhodnotenia v nejakej švajčiarskej banke.

V tomto smere krajský súd poznamenáva, že nebolo ani preukázané, že by obžalovaný v tomto smere podnikal konkrétne kroky a o týchto informoval poškodených. Objektívne nebolo ani preukázané, že by obžalovaný skutočne použil peniaze poškodených neskôr na odblokovanie účtu s americkými dolármi.

Títo svedkovia vyvracajú tvrdenie obžalovaného, že poškodení H. a P. vedeli od začiatku, že ich peniaze budú použité len na odblokovanie účtu s 37,5 milióna USD a nie na iný účel.

Krajský súd sa preto stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že obžalovaný po tom, čo nesplnil poškodeným sľubované zhodnotenie čiastky 7.000.000,- Sk a túto im ani nevrátil, predstrel im inú tiež nereálnu verziu zhodnotenia ich peňazí. Za objektívne preukázané považuje krajský súd tiež, že obžalovaný reálne nemal možnosť vo Švajčiarsku - v bankách zabezpečiť také zvýhodnenie finančných prostriedkov, ako to sľuboval poškodeným a za týmto účelom ani nepodnikol žiadne relevantné kroky.

Odvolacie námietky obžalovaného, že poškodení a ďalší svedkovia vypovedajúci v jeho neprospech klamú, považuje preto krajský súd za neopodstatnené.

Za neopodstatnenú považuje krajský súd aj námietku obžalovaného, že bol odsúdený pre rozdielny skutok, než bol uvedený v obžalobe. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že aj po úprave skutku prvostupňovým súdom oproti obžalobe je totožnosť skutku zachovaná, a to nielen v samotnom konaní, ale aj v následku.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne S. S., tento krajský súd odmietol, nakoľko vzhľadom na dôkaznú situáciu nepovažuje tento dôkaz za podstatný, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie viny obžalovaného, najmä s prihliadnutím na výpoveď svedka G. o okolnostiach vkladu 150.000,- USD v banke vo Švajčiarsku.

Keďže krajský súd sa stotožňuje s hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom a vykonané dokazovanie považuje taktiež za dostačujúce a vzhľadom na dôkaznú situáciu nepovažuje za potrebné dokazovanie ani dopĺňať, považuje výrok prvostupňového súdu o vine obžalovaného za správny, majúci dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Keďže poškodení V. H. a J. P. si v trestnom konaní uplatnili nárok na náhradu škody riadne a včas, v súlade so zákonom je aj výrok okresného súdu, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému V. H. škodu vo výške 104.560,84 Eur a poškodenému J. P. škodu vo výške 127.796,59 Eur.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže krajský súd považuje rozsudok okresného súdu za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného J. H. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.“

13. Vzhľadom na obsahovú súvislosť rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 3 To/88/2011 z 26. januára 2012 s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 T/177/2008 z 23. marca 2011 považoval ústavný súd za potrebné poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu:

«Vykonaným dokazovaním, na hlavnom pojednávaní a jeho zhodnotením v súhrne dospel súd k záveru, že je jednoznačne a bezpečne preukázané prevzatie finančných prostriedkov obžalovaným v sume 7 mil. Sk od poškodených 13. 9. 2004 v K. Uvedená skutočnosť je preukázaná už vyššie citovanými dôkazmi, teda výpoveďou poškodeného V. H., poškodeného J. P., majiteľa čerpacej stanice M. M. a zmluvou a pôžičke z 13. 9. 2004, ktorá bola notársky overená. Obžalovaný prevzatie určitej časti finančných prostriedkov na čerpacej stanici ani nepopieral, uvádzal len nižšiu sumu, ktorú mal v ten deň od obžalovaných prevziať. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že obžalovaný sľuboval poškodeným výhodné finančné zhodnotenie prevzatých finančných prostriedkov prostredníctvom a s garanciou švajčiarskych bánk. Obžalovaný im prisľúbil vysoké finančné výnosy. V prípade, že by sa obchodný prípad neuskutočnil, potom by zabezpečil zhodnotenie finančných prostriedkov bežnou úrokovou sadzbou švajčiarskej banky. Obžalovaný prevzaté finančné prostriedky na účet švajčiarskych bánk nevložil, ani nepredložil dôkazy smerujúce k tomu, že by ich previedol na odblokovanie účtu údajne vedeného v USA. Obžalovaný sa od prevzatia finančných prostriedkov poškodeným vyhýbal, nedvíhal telefóny a neustále udával rôzne nové verzie investovania a použitia finančných prostriedkov a lehôt ich vrátenia. Obžalovaný svojim konaním spôsobil poškodeným V. H.

škodu v sume 104.560,84,- € a J. P. škodu vo výške 127.796,59,- €. Podvodný úmysel obžalovaného už v čase zapožičania finančných prostriedkov nevrátiť tieto finančné prostriedky v dohodnutej lehote je preukázaný najmä celkovým konaním obžalovaného. Menovaný zverenú finančné prostriedky neuložil vo švajčiarskych bankách. V čase požičiavania finančných prostriedkov preukázateľne dlhoval finančné prostriedky viacerým osobám, napr. svedkovi J. K. Svedok D. Ž. potvrdil, že podľa jeho presvedčenia obžalovaný prekryval neúspešnú obchodnú transakciu s ďalším neúspešným obchodným prípadom, pričom na tieto účely použil aj finančné prostriedky požičané od poškodených. Zhodnotením všetkých týchto skutkových okolností vyplýva, že obžalovaný mal už v čase spísania zmluvy o pôžičke v úmysle tieto finančné prostriedky obžalovaným nevrátiť.

Súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006, pretože prevzatím finančných prostriedkov sám seba obohatil na škodu majetku poškodených s tým, že ich uviedol do omylu v skutočnosti, že požičané finančné prostriedky vráti v dohodnutej lehote.

Obžalovaný uvádzal, že sa zaoberal sprostredkovaním obchodu - zhodnocovania finančných prostriedkov vo Švajčiarsku tým, že ľudí zo Slovenska zoznámil s obchodníkmi vo Švajčiarsku. Muselo však ísť o sumy nad 10 miliónov USD. Obžalovaný sa bránil, že od poškodených neprevzal 7 miliónov Slovenských korún. Poškodení H. a P. boli spolu s ním niekedy v lete 2004 vo Švajčiarsku. Prostredníctvom MUDr. G., Slováka žijúceho vo Švajčiarsku vložili v banke U. sumu 150 tisíc dolárov. Nespomenul si, či G. dal poškodeným o vklade nejaké potvrdenie. O tri dni Dr. G. finančné prostriedky z depozitu banky vybral na základe pokynu D. Ž., dal mu ich a peniaze previezol do Z., kde ich pred nejakou bankou odovzdal nejakému bankárovi bez akéhokoľvek písomného dokladu, finančné prostriedky mali byť použité na uvoľnenie peňazí v sume 37,5 milióna USD patriacich firme A., sídliacej vo Z. Tieto peniaze po uvoľnení mali byť presunuté z Spojených štátov amerických cez Belgicko do Švajčiarska pre firmu A. a následnú investíciu vo Švajčiarsku. Potom boli na obede s Dr. N. N. a rozprávali sa o celej investícii. Po návrate na Slovensko bolo potrebné doplatiť ďalších 150.000,- USD. Finančné prostriedky vo výške 100.000,- USD poskytol Dr. N. Doplatok vo výške 48 tisíc alebo 49 tisíc USD potom poskytli H. s P. a tieto peniaze prevzal od nich na čerpacej stanici v K. Pred prevzatím im ukázal zmluvu s

nejakým českým klientom, kde bolo tiež dohodnuté, že švajčiarska banka garantuje výnos 6,5 % ročne z uložených finančných prostriedkov 10 miliónov USD. Obžalovaný tak spochybnil reálnosť zmluvy o pôžičke vo výške 7 miliónov Sk. Zmluva o pôžičke z 13. 9. 2004 bola podľa neho urobená len fiktívne. Finančné prostriedky odovzdal 7. 9. 2004 pánovi J. K. z P. Poukázal na zmluvu medzi K. a spoločnosťou A. z 7. 9. 2004. Následne, začali byť problémy s presunom peňazí. Poškodení ho preto začali obviňovať z podvodu. H. začal komunikovať priamo s D. Ž., ktorý všetko koordinoval. Jeho začali vynechávať z tohto obchodu. Medzitým Dr. G. požadoval zaplatenie ďalších finančných prostriedkov v sume 400 tisíc eur na uvoľnenie peňazí. Na stretnutí vo Z. v decembri 2004 alebo januári 2005, na ktorom sa zúčastnili poškodení, Ž., K. a C. poškodeným neodporúčal doplatenie týchto ďalších požadovaných prostriedkov. Prítomných obvinil z podvodu. Všetci sa však dohodli, že spoločne doplatia 400 tisíc euro. Poškodeného H. však oklamali pri preberaní došlej finančnej hotovosti v Belgicku, keď prevzal kufre s nastrihanými papiermi. Pripustil, že v januári 2005 podpísal poškodenému H. čestné prehlásenie, že 7 miliónov poškodeným vráti do konca januára 2005 iba preto, že ho poškodený H. o to požiadal a Ž. mu potvrdil, že po 15. 1. 2005 bude všetko vyrovnané. Obžalovaný v rámci svojej obrany poukázal na zmluvu o pôžičke medzi veriteľom J. K. a dlžníkom spoločnosťou A. so sídlom vo Z. z 7. 9. 2004 na sumu 159 tisíc USD, s 8 % úrokom, splatnej do 30. 9. 2004 (č. l. 267-268 spisu), na ktorú bola i vystavená zmenka č. l. 269 spisu), zápis zo spoločného jednania z 3. 2. 2005 v B. (č. l. 282 spisu), čestné faxom zaslané prehlásenie dr. N. G. (č. l. 316 spisu), e-mail D. Ž. adresovaný poškodenému H. z 15. 10. 2004 (č. l. 330 spisu), zmluvu o postúpení pohľadávky poškodených voči obžalovanému D. Ž. z 7. 5. 2008 (č. l. 489-492 spisu) a vystavené zmenky (č. l. 496, 497 spisu).

Súd vyhodnotil obranu obžalovaného vo vzájomnej súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní. Dospel k záveru, že obrana obžalovaného je nevierohodná a odporuje prevažnej časti vykonaných dôkazov. V prvom rade súd poukazuje na jednoznačné listinné dôkazy zmluvu o zapožičaní finančných prostriedkov z 13. 9. 2004 vo výške 7 miliónov Sk, overenej u notára a čestné prehlásenie obžalovaného z 7. 1. 2005, že dlžnú sumu 7 miliónov Sk vráti do 15. 1. 2005 a ďalšie úroky budú vrátené z ďalších obchodných prípadov, najneskôr do konca januára 2005. Uvedené listinné dôkazy

podpísané obžalovaným samé o sebe preukazujú vznik dlžnej povinnosti priamo obžalovaného ako fyzickej osoby (nie inej osoby), ako i dohodu vrátiť finančné prostriedky i s úrokmi. S týmito listinnými dôkazmi sú v úplnom súlade výpovede oboch poškodených a výpoveď priameho svedka M., ktorý potvrdil prevzatie 7 miliónov Sk obžalovaným na čerpacej stanici v K. (č. l. 146, 147, 614 spisu). Svedok potvrdil prevzatie finančných prostriedkov v zhodnej výške, mene, ako bolo uvádzané v pôžičke, čestnom prehlásení a výpovediach oboch poškodených. Svedok tiež vypovedal, že obžalovaný pri prevzatí sľuboval zhodnotenie prevzatých finančných prostriedkov. V súlade s týmito listinnými dôkazmi je i rámcová dohoda o sprostredkovaní, ktorá garantuje výnos 6.5 % v švajčiarskej banke (č. l. 26-27, 450-451 spisu), ktorú obžalovaný predložil poškodeným, čo sám priznáva vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní (č. l. 589 spisu). Súd neuveril ani obrane obžalovaného, že poškodení už v lete 2004 zložili v depozite Dr. G. 150 tisíc USD pre potreby odblokovania účtu firmy A., pričom asi tri dni neskôr mu Dr. G. peniaze odovzdal a on ich po prevoze odovzdal v Z. neznámemu bankárovi. Obrana obžalovaného je totiž v týchto čiastkových skutkových okolnostiach rozporná s výpoveďami svedkov N. G. a Dr. R. N., na ktorých sa obžalovaný odvolával. Svedok G. (č. l. 224-233 spisu) vypovedal, že H. sa u neho objavil v roku 2004 s hotovosťou 150 tisíc USD a chcel, aby ich ďalej previedol, čo sa nestalo. H. peniaze hneď vrátil v hotovosti, v banke ich nevkladal. H. mu povedal, že peniaze previezol do Z. a odtiaľ ich previedol do USA. H. mu tiež povedal, že H. a P. neprišli osobne do banky a nepovedali, že peniaze nepochádzajú od nich. Svedok teda nepotvrdil uloženie peňazí v banke. Svedok potvrdil i stretnutie s Dr. N. Obsahom stretnutia boli len informatívne rozhovory o možnosti uloženia peňazí, nebol však uzatvorený žiadny obchod, lebo nemali žiadne peniaze a Dr. N. sa muselo normálne zaplatiť. Svedok vylúčil, že by sa na tomto stretnutí hovorilo o odblokovaní sumy 37.5 milióna USD pre spoločnosť A., alebo prevodoch finančných prostriedkov z USA do Belgicka a do Švajčiarska. Nikdy nevkladal do banky peniaze H. a P. S H. obchodne nespolupracuje a nie je jeho zamestnancom. H. občas zavolá, lebo jeho kolegom dlhuje peniaze. H. vždy sľubuje, že dlhy uhradí. Svedok Dr. N. iba potvrdil, že je priateľom G. a preto sa možno dva tri krát stretol s H., ktorého bližšie nepozná. Nepamätal si, že by sa stretol s H., H., P. S určitosťou však vylúčil, že by vystupoval ako vlastník banky s licenciou na zhodnotenie finančných

prostriedkov pre investičné obchody s akumulovaným kapitálom. V tejto súvislosti poznamenal, že je to „šialené“. Vylúčil, že by niečo počul o zložení sumy 150 tisíc USD slúžiacej pre odblokovanie účtu spoločnosti A., na ktorom sa malo nachádzať 37,5 milióna USD. Svedok J. K. v určitom smere tiež vypovedá rozporne s obžalovaným, keď uvádza, že H. ho požiadal, aby vložil jeho 56 tisíc USD, ktoré doniesol v korunách na svoj účet a zaslal ich do bank v J. do Francúzska. Jeho žiadosti vyhovel a k prevádzaným peniazom doložil svojich 12 tisíc USD. Poškodených H. a P. nepoznal. Prvýkrát ich stretol až na rokovaní v B., kde mu P. hovoril, že H. dali peniaze a on ich mal vložiť do nejakej švajčiarskej banky na výnosný program. O vzťahoch obžalovaného a poškodených nič nevedel. Obrana obžalovaná je rozporná aj s výpoveďou svedka D. Ž., ktorý vypovedal, že sa prvýkrát až na stretnutí v P. B. od H. dozvedel, že obžalovaný H. si od poškodených vypožičal finančné prostriedky 7 miliónov Sk, ktoré mal zhodnotiť. Peniaze im v lehote nevrátil. Poškodení od neho žiadali vrátenie peňazí a preto zrejme začal vystupovať v pozícii budúceho majiteľa zdanených finančných zdrojov, čo nebola pravda. Podľa názoru svedka obžalovaný chcel stretnutím v P. zachrániť situáciu, keď sa poškodení domáhali vrátenia peňazí. H. si z tohto obchodného prípadu spravil „zbierkovú činnosť“ a napažičiaval peniaze, ktoré nevrátil. Pre poškodeného H. na jeho žiadosť preto, po čase splatnosti pôžičky, zaobstarával informácie i o tomto ďalšom obchodnom prípade a zistené informácie mu zaslal krátkym e-mailom. Svedok uviedol a potvrdil, že mu poškodení povedali, že zmluvu o pôžičke uzatvorili preto, lebo H. im prisľúbil určitý bližšie nešpecifikovaný typ finančného zhodnotenia na bankovej úrovni. Keďže sa mu tento typ zhodnotenia nepodaril, tak H. asi ďalší obchodný prípad u K. padol vhod a neskôr ho prezentoval poškodeným ako druhú možnosť potencionálneho zisku a vrátenia zapožičaných finančných prostriedkov.

Súd zhodnotením všetkých vyššie uvedených dôkazov jednotlivo ale aj v súhrne dospel k záveru, že obžalovaný poškodeným do času vylákania peňazí 13. 9. 2004 nehovoril o možnom prevode finančných prostriedkov z účtu firmy A. zo Spojených štátov amerických do Európy, s tým spojenou potrebou zaobstarania väčšieho množstva finančných prostriedkov na odblokovanie tohto účtu (zaplatenie dlhu daňovému úradu) a následného možného zisku poškodených. Jeho obrana v tomto smere je vyvrátená výpoveďami poškodených, svedkyne J., M., rámcovou zmluvou a najmä samotnou zmluvou o pôžičke. Obrana obžalovaného v

tejto časti je vyvrátená i svedeckými výpoveďami Dr. G., Dr. N. i svedka Ž., ktorý vypovedal, že podľa jeho názoru sa obžalovaný jednu transakciu (s poškodenými), pokúsil prekryť inou, o ktorej sa náhodou dozvedel a ktorá sa aj tak nakoniec nezrealizovala o obžalovaný bol v tejto obchodnej transakcii spoluorganizátorom podvodu. Súd dospel k záveru, že obžalovaný po nevrátení finančných prostriedkov a opakovaných domáhaniach sa ich vrátenia poškodenými jednoducho predostrel ďalšiu, inú a nereálnu verziu zhodnotenia požičaných peňazí. To potvrdzuje aj neskoršia snaha, najmä poškodeného H. zistiť po nevrátení finančných prostriedkov H. čo najviac informácií o novej verzii obžalovaného i prostredníctvom iných osôb, najmä D. Ž. Obžalovaný sa však nemôže zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti uvádzaním ďalších osôb a inou transakciou, lebo tieto osoby nepodpisovali zmluvu o pôžičke a nepresviedčali poškodených o veľkej výhodnosti a bezpečnosti vrátenia požičaných peňazí. Obžalovaný totiž sám presviedčal poškodených o výhodnosti a zhodnotení peňazí, iba on podpísal zmluvu pôžičke a prevzal finančné prostriedky a sám sa zaviazal finančné prostriedky vrátiť, čo doposiaľ evidentne neurobil.

K zmluve o pôžičke medzi veriteľom J. K. a spoločnosťou A. i zmenke s ňou spojenou z 7. 9. 2004 (č. l. 267-269) spisu súd podotýka, že boli uzatvorené a zmenka vystavená 7. 9. 2004, teda v čase pred poskytnutím pôžičky poškodených obžalovanému. Navyiac medzi poškodenými a K. neexistoval žiadny zmluvný vzťah.

K zápisu zo spoločného rokovania z 3. 2. 2005, ktorého sa zúčastňoval i obžalovaný (č. l. 362 spisu) sa súdu javí, že pristúpenie poškodených potom, ako im obžalovaný nevrátil finančné prostriedky na jeho novo prezentovanú alternatívu vrátenia a zhodnotenia peňazí, bolo zrejme iba v snahe dostať sa akýmkoľvek ponúkaným spôsobom k požičaným a nevráteným peniazom. S tým súvisí aj podpis zmluvy so spoločnosťou A., zastúpenou Ing. C., ktorá však bola uzavretá až po uplynutí 5 mesiacoch od termínu splatnosti pôžičky poškodených obžalovanému (č. l. 466-469 spisu). Z obsahu zmluvy navyiac vyplýva, že ide o iné finančné prostriedky, aké boli požičané obžalovanému H.

K údajnému faxovému čestnému prehláseniu Dr. G. z 20. 11. 2006 (č. l. 316-317 spisu) je nevyhnutné uviesť, že v predložennom spise nie je v originálnej forme a nie je jasné, akým spôsobom sa dostalo do vyšetrovacieho spisu. Zo záznamu vyšetrovateľa (č. l. 315 spisu) však vyplýva, že ho bez akejkoľvek predchádzajúcej žiadosti úradnej osoby zaslal

vyšetrovateľovi obžalovaný. Faxom zaslaná písomnosť je však v rozpore s obsahom následne procesne vykonaného výsluchu svedka Dr. G. z 25. 4. 2008 (č. 1. 224-233 spisu).

Súd vyhodnotil i e-mail svedka D. Ž. z 15. 10. 2004 adresovaný poškodenému H. prostredníctvom Ing. K. K. (č. 1. 330 spisu). Jeho obsah iba potvrdzuje pravdivosť výpovede poškodeného v tom, že sa po nevrátení peňazí H., alebo podpísaní zmluvy o ich zhodnotení do 29. 9. 2004 začal domáhať vrátenia peňazí. Obžalovaný mu predostrel možnú inú verziu vrátenia a zhodnotenia peňazí, ktorú si následne preveroval prostredníctvom D. Ž., lebo po nesplnení záväzku prestal, obžalovanému dôverovať. Súd poukazuje hlavne na to, že e-mailová správa bola zasielaná viac ako dva týždne po nesplnení záväzku poškodeným a viac ako mesiac po uzavretí zmluvy o pôžičke.

K zahraničnému platobnému príkazu príkazcu J. K. z 16. 9. 2004 súd podotýka, že bola prevádzaná suma v USD, nie v Slovenských korunách a na účet spoločnosti E. vo Francúzsku, nie na účet spoločnosti A. (č. 1. 351 spisu).

Súd zhodnotil aj úradne preložené listinné dôkazy, najmä listiny týkajúce sa existencie účtu a sumy 35 miliónov USD spoločnosti A. v banke J. (422-444 spisu). Z obsahu týchto listín vôbec nevyplýva a nepreukazujú žiadny majetkovoprávny vzťah obžalovaného H. k týmto finančným prostriedkom, ani akúkoľvek možnosť obžalovaného s nimi disponovať. Menovaný nemal uzavreté žiadne zmluvy so spoločnosťou A., ani s J. K., ktorý podľa zmluvy poskytol na uvoľnenie sumy prostriedky. Naopak voči K. mal vyššie dlhy (asi 300 tisíc USD), v akej výške mu mal v septembri 2004 zaobstarat' finančné prostriedky. Obžalovaný tak reálne nemal možnosť ani z týchto peňazí splatiť poškodeným pôžičku, lebo s nimi nemal možnosť disponovať. V nadväznosti na tieto závery súd podotýka, že je nad rámec potrebného dokazovania vykonávať ďalšie dôkazy smerujúce k ďalšej existencii, prípadne dispozíciám s uvedenými finančnými prostriedkami.

Podvodný úmysel obžalovaného finančné prostriedky nevrátiť už pri ich prevzatí je preukázaný konaním samotného obžalovaného a jeho majetkovou situáciou. Obžalovaný podľa vlastnej výpovede i výpovedí svedkov K. a Ž. dlhoval K. asi 300 tisíc USD. Podľa výpovede svedka Dr. G. dlhoval finančné prostriedky niekoľkým jeho známym. Nemal v tej dobe ani motorové vozidlo a požičiaval si ho od K. Obžalovaný sám vypovedal, že v rokoch 2003 až 2006 bol bez akéhokoľvek príjmu, úplne nemajetný a bezpodielové spoluvlastníctvo

s manželkou mal vysporiadané. Manželka bola vlastníčkou rodinného domu. Pokiaľ by aj súd uveril obžalovanému, že prevzaté finančné prostriedky poškodených obžalovaný odovzdal v Z. bez listinných dokladov neznámemu bankárovi a ďalšie prevzaté peniaze zložil na účet K., ktorý ich spolu s D. Ž. zaslal na bankový účet do Francúzska, obžalovaný vzhľadom na svoje osobné a majetkové pomery peniaze poškodeným s určitosťou vrátiť nemohol.

Obžalovaným prezentovaná ponuka výhodného finančného zhodnotenia garantovaného švajčiarskymi bankami je preukázaná zhodnými výpoveďami poškodených, svedkyne J., svedka M. i listinným dôkazom - rámcovou dohodou o sprostredkovaní, predloženou obžalovaným poškodeným (č. 1. 26-29, 445-453 spisu). Podľa zhodných výpovedí poškodených, svedka K. i obžalovaného H. obžalovaný v roku 2004 chodil na luxusnejších požičaných motorových vozidlách, hovoril, že cez neho investujú vysokopostavení ľudia i z politických kruhov a s celou rodinou sa ide presťahovať do Švajčiarska. Vo Švajčiarsku poškodených zoznámil s mužom menom N., ktorý svojim správaním prezentoval známosti a dobré kontakty vo švajčiarskej banke. Pri rokovaniach predchádzajúcich uzavretiu pôžičky trval na podmienke najskôr vložiť finančné prostriedky najskôr na jeho účet v švajčiarskej banke, kde po naakumulovaní finančných prostriedkov budú garantované výnosy a dôjde k spísaniu riadnej zmluvy o zhodnocovaní finančných prostriedkov. Súd zhodnotením týchto skutočností dospel k záveru, že obžalovaný už v čase prevzatia finančných prostriedkov mal v úmysle tieto nevrátiť v dohodnutej lehote ani v neskoršom období. Obžalovaný na vrátenie finančných prostriedkov, ktorých dispozície sa sám zbavil, nemal ani reálne možnosti.

Súd na záver hodnotiacich úsudkov uvádza, že podľa záručného listu banky J. z 30. 6. 2004 (č. 1. 422 spisu) bolo potrebné na uvoľnenie 35 miliónov USD zložiť finančné prostriedky vo výške 157.500,- USD. Obžalovaný H. vypovedal, že na tieto účely boli použité i finančné prostriedky poškodených. Jeho obrana v tomto smere je však vyvrátená jeho vlastnými výpoveďami, podľa ktorých na odblokovanie boli použité finančné prostriedky poškodených vo výške 150 tisíc USD, ktoré mal od nich prevziať vo Švajčiarsku, 49 tisíc USD prevzatých v K. K. sám vložil a poskytol 12 tisíc USD a Dr. N. zo Švajčiarska 100 tisíc USD, čo je spolu 311 tisíc USD. Ide zjavne o vyššiu finančnú čiastku ako tú, ktorú

bolo nevyhnutné zložiť na uvoľnenie finančných prostriedkov na účte spoločnosti A. Tieto skutočnosti tiež sponchýňujú pravdivosť výpovedí obžalovaného.

Poškodený V. H. a poškodený J. P. si uplatnili škodu v sumách 104.560,84 € a 127.796,59 € voči obžalovanému J. H. Súd mal vykonaným dokazovaním jednoznačne a bezpečne preukázané, že obžalovaný od poškodených uvedené finančné prostriedky podvodne vylákal a nevrátil. Zmluva o postúpení pohľadávky poškodených na D. Ž. nie je účinná, lebo postupník D. Ž. sa až okamihom úplného zaplatenia odplaty za postúpenie pohľadávky poškodeným stáva veriteľom obžalovaného H. Podľa zhodných výpovedí poškodených i svedka Ž. odplata v sume asi 848.841,- € nebola ani sčasti zaplatená a Ž. si doposiaľ neuplatňuje od obžalovaného H. splatenie finančného záväzku. Preto sú poškodení i v čase rozhodovania súdu vo veci stále veriteľmi uzavretej pôžičky z 13. 9. 2004 voči obžalovanému H. (čl. II. ods. 1, 2 zmluvy o postúpení pohľadávky z 7. 5. 2008, č. 1. 482-491 spisu). Súd z týchto dôvodov, keďže obžalovaného uznal za vinného, zároveň uložil obžalovanému nahradiť spôsobenú škodu.»

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či

v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd a krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú obidva napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené. Obidva súdy vo svojich napadnutých rozhodnutiach právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom reflektovali na všetky podstatné skutkové okolnosti trestnej veci sťažovateľa, pričom vychádzali a zároveň odkázali na vyčerpávajúce odôvodnenie prvostupňového súdu, ktorý dôsledne analyzoval a hodnotil všetky vo veci vykonané dôkazy, ktoré právne závery o nich podložil aj svojimi podrobnými úvahami. Súdom vyššej inštancie už neostávalo nič iné, ako na podporu takto zisteného a právne zhodnoteného skutkového stavu uviesť na doplnenie/podporu správnosti iba ďalšie úvahy. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý v konaní pred každou súdnou inštanciou ponúka vlastné zhodnotenie vykonaných dôkazov a dožaduje sa iného, preň priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

16. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s rozhodnutím najvyššieho súdu a rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) nie je záruka, že

rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako tak v prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutých rozhodnutí krajského súdu aj najvyššieho súdu, ústavný súd hodnotí nimi predstreté skutkové a právne závery ako dostatočne vyčerpávajúce, primerane analyzujúce a komplexne postihujúce skutkový stav veci, ktorý tak, ako bol súdmi zistený, bol spoľahlivým podkladom pre rozhodnutie v merite trestnej veci sťažovateľa. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať skutkové a právne závery ani najvyššieho súdu a ani krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami ani najvyššieho súdu, ani krajského súdu a namietaným porušením označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

17. V nadväznosti na sťažovateľom namietané porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že podľa platnej právnej úpravy trestného konania sťažovateľ ako obžalovaný v rámci prerokovania jeho trestnej veci pred súdom mal možnosť právne účinným spôsobom namietat jeho porušenie v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa, tak aj v odvolacom konaní pred krajským súdom, ako aj v dovolacom konaní pred najvyšším súdom. Ústavný súd teda dospel k záveru, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinné prostriedky na ochranu svojho práva na obhajobu, ktoré mohol uplatniť, resp. uplatnil v rámci dokazovania a v rámci opravných

prostriedkov pred všeobecnými súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci bolo posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu. Navyše, z argumentácie sťažovateľa v podanej sťažnosti ústavný súd vyvodil, že od porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odvodzuje aj porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru. Vzhľadom na skutočnosť, že po ústavnom prieskume napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd nezistil sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď sa súdy v napadnutých rozhodnutiach ústavne súladným spôsobom vysporiadali s obhajobnými argumentmi sťažovateľa a poskytli veľmi podrobné a presvedčivé zhodnotenie vykonaného dokazovania a porušenie označeného práva na obhajobu sťažovateľ videl v príčinnej súvislosti s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj ním podaná sťažnosť v tejto jej časti zjavne neopodstatnená.

18. V závere svojej argumentácie ústavný súd s poukazom na zásadu subsidiarity vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy (pozri bod 6) a reflektujúc na námietku sťažovateľa týkajúcu sa toho, že *„Ak teda tzv. poškodení postúpili svoje pohľadávky na svedka, ich procesné postavenie, ako poškodených v trestnom konaní nie je možné uznať a konať s nimi ako s poškodenými v adhéznom konaní“*, konštatuje, že už spomínaný princíp subsidiarity diskvalifikuje jeho ďalší potencionálny postup a sťažovateľovi otvára možnosti domáhať sa právneho prehodnotenia tejto námietky v iných typoch súdneho konania, napr. v exekučnom konaní podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

III.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa

ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2013